

Lohmann (S):

Også dette forslag er et forslag, hvorefter ministeren vil redde landsbysamfundene. De hidtidige forsøg har endnu ikke givet resultater. Jeg ved ikke, om ministeren er så stærk i troen, at han selv tror på, at dette forslag skulle kunne løse landsbysamfundenes problemer. I bemærkningerne oplyses det, at der er ca. 114.000 landbrug i dag, og at der om 15-20 år vil være 70.000-80.000 brug. Det rigtige tal er nok nærmere 95.000 i dag og 50.000-60.000 om 20 år, en udvikling, som ledende landbrugsfolk og regeringsmedlemmer har givet udtryk for bør fremmes.

Det er ikke en udvikling, vi i socialdemokratiet gerne ser fremmet, for vi ser gerne en sund udvikling i vore landsbyer. Såfremt forslaget indebærer en mulighed for mindre serviceerhverv og virksomheder med få ansatte, har vi fra socialdemokratiets side ikke noget at indvende imod dette, men vi er meget betænkelige, hvis det drejer sig om større virksomheder med de dertil ofte store miljøproblemer. Derfor må vi gå imod, at klageadgangen fjernes.

I forslaget skelnes der ikke mellem, hvilken type virksomhed det kan dreje sig om der kan etableres inden for lokalplanområdet. Måske ministeren herfra vil redegøre for, hvilke virksomheder man har i tankerne.

Når man taler om zonelovssager, er det vel også rimeligt, at man i samme forbindelse taler om miljøsager. Det må være rimeligt, at omkringboende får mulighed for at reagere over for ændringer af anvendelsen af nogle bygninger, hvis fremtidige anvendelse er ukendt. Vi ved af bitter erfaring, hvorledes lokale myndigheder prioriterer beskæftigelsen højere end det omgivende miljø, hvilket er forståeligt i områder med stor ledighed, men måske ikke særlig hensigtsmæssigt. Vi ved også, at miljøet kan være en stærkt generende faktor for de omkringboende. Vi ved også, at det ofte vil være forskellige politiske opfattelser, der spiller ind i beslutningsprocessen med hensyn til, hvorledes det enkelte individ bliver stillet over for dette.

Det, man kan undre sig over, er, at der skal gå op til 2 år eller mere med en klagesag, inden man har taget sig sammen til at løse problemet. Det er umenneskeligt og uforståeligt, og derfor tror jeg, det var kloge, om ministeren var kommet med et for-

slag, der tog fat på langsommeligheden i klagesager.

Må jeg sluttelig drage teksten til bemærkningerne frem. Det er mig uforståeligt, at man fremsætter et forslag med så kraftigt modsigende argumenter. I »Forslagets baggrund« står der:

»Dette indebærer, at kommunalbestyrelsens afgørelse som zonelovsmyndighed bliver endelig. Det vil sige, at kommunalbestyrelsens afgørelse ikke kan påklages til miljøankenævnet.«

Under »Lovforslagets administrative og økonomiske konsekvenser« står der:

»Forslaget vil betyde en yderst beskeden nedgang i antallet af sager, der skal afgøres af miljøankenævnet og behandles af planstyrelsen som sekretariat for nævnet.«

Efter min opfattelse skulle der ifølge det førnævnte ikke blive nogen.

Til § 1 står der: »Forslaget betyder, at kommunalbestyrelsens tilladelse efter zonenloven i de af forslaget omfattede lokalplaner, hvor kommunalbestyrelsen har zonelovskompetence, ikke skal offentliggøres. Det er en konsekvens af, at klageadgangen efter zonenlovens system med en klagefrist foreslås ophævet. Afgørelserne bliver i øvrigt heller ikke offentliggjort efter de i dag gældende regler.«

I sidste afsnit står der, at det faktisk har drejet sig om to sager inden for en periode af 2½ år, fra 1. juli 1980 til 31. december 1983.

Vi forventer et yderst interessant udvalgsarbejde.

Lis Aaltonen (KF):

Dette lovforslag er en ophævelse af klageadgangen i områder, der er omfattet af en lokalplan. Det er sådan, at kommunerne i dag kan udfærdige lokalplaner. Disse lokalplaner må ikke stride imod kommuneplanen eller de godkendte § 15-rammer, og det er amtsrådets opgave at påse, at lokalplanforslagene er i overensstemmelse med de godkendte regionplaner og kommuneplaner og § 15-rammer.

Det eneste, lovforslaget indebærer, er, at klageadgangen ændres, når der er en godkendt lokalplan for et område. Der kan ikke klages over en godkendt lokalplan i by- og landzoneområder. Hvis man virkelig mener, at man skal bevare de små landsbysamfund, er den eneste mulighed at smidiggøre dette